

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobkyne **Ing. M.**, bytom v K., *zastúpenej JUDr. M.*, advokátkou so sídlom v K. proti žalovanému **Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Mierová 19, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného č. 2369/2006-2000 zo dňa 16. januára 2007, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 72/2007-41 zo dňa 29. októbra 2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 72/2007-41 zo dňa 29. októbra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného č. 2369/2006-2000 zo dňa 16. januára 2007, ktorým zamietol jej odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 2213/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 o skončení dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine, vo funkcii diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení ZÚ SR v Budapešti – v Maďarsku, dňom 31. januára 2007. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že napriek okolnosti, že dočasné vyslanie žalobkyne aj po právoplatnom žalobou napadnutom rozhodnutí o jeho skončení dňom 31. januára 2007 pokračovalo na základe rozhodnutia o predĺžení doby dočasného vyslania žalobkyne do 30. júna 2007, ku ktorému dňu bolo následne rozhodnuté o skončení dočasného vyslania, preskúmal rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konštatoval, že tieto boli vydané v medziach zákona. S poukazom na právnu úpravu § 35a zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) dôvodil, že skončenie dočasného vyslania nie je viazané na uplynutie doby troch rokov, ale na rozhodnutie vedúceho služobného úradu o skončení dočasného vyslania a na deň uvedený v tomto rozhodnutí. Oprávnenie vedúceho úradu rozhodnúť o skončení dočasného vyslania nie je podmienené splnením akýchkoľvek podmienok, čo podľa názoru krajského súdu znamená, že o skončení dočasného vyslania štátneho zamestnanca môže vedúci úradu rozhodnúť aj bez uvedenia dôvodu alebo z akéhokoľvek dôvodu. Uviedol, že nakoľko na konania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje Správny poriadok, pokiaľ zákon o štátnej službe neustanoví inak, musí mať vydané rozhodnutie o skončení dočasného vyslania náležitosti vyžadované § 47 Správneho poriadku vrátane odôvodnenia rozhodnutia. S ohľadom na originálnu kompetenciu vedúceho služobného úradu rozhodovať o skončení dočasného vyslania je však podľa názoru krajského súdu pre potreby preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia postačujúce, ak správny orgán uvedie v odôvodnení rozhodnutia ustanovenia zákona, podľa ktorých postupoval, a rozhodnutie doručí štátnemu zamestnancovi. Mal za to, že obsah odôvodnenia takéhoto rozhodnutia môže súd pri realizácii preskúmvacej právomoci podľa piatej časti O.s.p. vziať do úvahy, nemôže však pre nedostatočné alebo nesprávne odôvodnenie toto rozhodnutie zrušiť. Z uvedeného pohľadu nevidel krajský súd v postupe správnych orgánov ani vo vydaných rozhodnutiach žiadnu nezákonnosť ani rozpor s antidiskriminačným zákonom, keďže rovnaký postup ako v prípade žalobkyne boli správne orgány oprávnené uplatniť voči ktorémukoľvek inému štátnemu zamestnancovi v obdobnom postavení, berúc tiež do úvahy žalobkyňou bližšie nekonkretizovanú námietku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. K námietke žalobkyne o nedoručení prvostupňového rozhodnutia do vlastných rúk krajský súd po preskúmaní spisového materiálu skonštatoval, že z dokladu o doručení prvostupňového rozhodnutia na ZÚ SR v Budapešti nevyplýva, že žalobkyňa potvrdila prevzatie doručovanej listiny do vlastných rúk podpisom na leteckom nákladovom liste č. 4499637800, avšak z ďalších úkonov žalobkyne spočívajúcich v podaní informovaného odvolania proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote vyplýva, že s prvostupňovým rozhodnutím bola žalobkyňa oboznámená, a preto podľa názoru krajského súdu namietaným postupom nedošlo k porušeniu jej práv. Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správnych orgánov boli v medziach zákona a námietky žalobkyne neodôvodňujú zrušenie rozhodnutí žalovaného. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. s ohľadom na neúspech žalobkyne v konaní.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. navrhujúc, aby

odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v súlade s § 250ja ods. 4 O.s.p. v celom rozsahu zmenil a rozhodol tak, že sa zrušuje prvostupňové i druhostupňové rozhodnutie žalovaného a zároveň sa žalovaný zaväzuje na náhradu trov konania. Žalobkyňa sa nestotožnila s názorom prvostupňového súdu, že napriek tomu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného musí obsahovať náležitosti rozhodnutia určené Správnym poriadkom, je v danom prípade postačujúce, aby odôvodnenie obsahovalo iba ustanovenia zákona, podľa ktorých žalovaný postupoval, a aby rozhodnutie doručil štátnemu zamestnancovi. Podľa názoru žalobkyne je takto nesprávne formulované právo žalovaného jednoznačne v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1, 2 Správneho poriadku. Uviedla, že z princípu zákonnosti verejnej správy a ochrany základných práv a slobôd vyplýva, že verejná správa môže ukladať povinnosti a zasahovať do práv fyzických a právnických osôb len v rozsahu a za podmienok stanovených zákonom. Osoby, ktorých práva, slobody alebo záujmy majú byť aktom správneho orgánu dotknuté, majú mať právo poznať dôvody, ktoré viedli k vydaniu takéhoto aktu. Mala za to, že právo žalobkyne na odôvodnenie rozhodnutia, ktorým žalovaný rozhodol o skončení dočasného vyslania, resp. ktorým ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového úradu a ktoré je vážnym zásahom do práva žalobkyne, nemôže byť upreté konštatovaním, že právo rozhodnúť o skončení dočasného vyslania je originálnou kompetenciou vedúceho služobného úradu. Z ďalšieho konania žalovaného (jeho rozhodnutie zo dňa 23. mája 2007 č. 828/2007-2000) mala žalobkyňa za to, že žalovaný sa s povinnosťou odôvodniť svoje rozhodnutie o skončení dočasného vyslania žalobkyni stotožnil, pretože rozhodnutie ďalej vydané už obsahuje odôvodnenie. Okrem uvedeného žalobkyňa považovala preskúmané rozhodnutie žalovaného za nezákonné aj z dôvodu, že ním malo dôjsť k neplatnému ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru a aj pre túto skutočnosť by rozhodnutie malo byť riadne a podrobne odôvodnené. Mala za to, že z ustanovení zákona o štátnej službe vyplýva, že trvanie dočasnej štátnej služby môže byť časovo ohraničené iba určitou dobou – priamym časovým údajom, napr. konkrétnym dátumom alebo dobou trvania určitých prác, príp. inými objektívne zistiteľnými skutočnosťami ako zastupovaním iného zamestnanca, čo však nebol tento prípad. V prejednávanom prípade doba skončenia štátnej služby nie je viazaná ani na jednu zo zákonných podmienok, pretože nie je časovo ohraničená určitou dobou, ale je spojená s prejavom vôle zamestnávateľa rozhodnúť o skončení štátnej služby „v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania“, z čoho vyplýva, že doba trvania štátnej služby nebola platne určená a rozhodnutie je pre túto vadu nezákonné. Namietala, že týmto postupom došlo zo strany žalovaného ako zamestnávateľa k porušeniu zákona č. 21/2001 Z. z. (zrejme má byť správne „č. 321/2001 Z. z.“), ako aj k obchádzaniu účelu pracovnoprávných predpisov a k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania spočívajúcemu v uplatnení mimoriadneho postupu (predčasného skončenia dočasného vyslania) vo vzťahu k žalobkyni, ktoré bez existencie konkrétneho dôvodu nie sú uplatňované voči iným štátnym zamestnancom na rovnakých postoch a v porovnateľných situáciách a spočíva tiež vo výkone práva vedúcim služobného úradu v rozpore s dobrými mravmi, ktorý predčasne rozhodol o skončení dočasného vyslania a zároveň aj o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bez existencie a formálneho uvedenia dôvodu, teda takýto postup žalovaného voči žalobkyni nie je podľa jej názoru objektívny a ospravedliteľný a žalobkyňu jednoznačne

znevýhodňuje voči iným zamestnancom. Žalobkyňa mala za to, že právo na rovnaké zaobchádzanie, ktoré je v zmysle našej právnej úpravy a dokumentov Rady Európy chápané ako jedno zo základných ľudských práv, nemôže jej byť upreté s odvolaním sa na originálnu, žiadnymi zákonnými kritériami neobmedzenú právomoc žalovaného rozhodovať o skončení dočasného vyslania zamestnanca. Žalobkyňa ďalej namietala, že jej prvostupňové rozhodnutie nebolo doručené do jej vlastných rúk, čo konštatoval aj prvostupňový súd, avšak s tým, že túto okolnosť považoval za konvalidovanú tým, že sa žalobkyňa s rozhodnutím oboznámila, čo vyplýva zo skutočnosti, že voči nemu podala včas odvolanie. S týmto záverom žalobkyňa nesúhlasila a s poukazom na § 141 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. namietala, že v rámci doručovania do vlastných rúk ako kvalifikovanej formy doručenia je vylúčená možnosť doručiť zásielku náhradnému prijímateľovi, nakoľko takúto zásielku môže prevziať len adresát. Uviedla, že aj v súdnej praxi platí ustálená zásada, že písomnosť určená do vlastných rúk nemôže mať účinky riadneho doručenia, ak bola odovzdaná inej osobe, aj keby sa jej prostredníctvom dostala do rúk účastníka. Žalobkyňa tvrdila, že jej prvostupňové rozhodnutie nebolo doručené do vlastných rúk, a to ani osobne v služobnom úrade ani prostredníctvom pošty na poslednej známej adrese žalobkyne. Mala za to, že iná forma doručenia v žiadnom prípade nepredstavuje doručenie rozhodnutia účastníčke konania do vlastných rúk, ktorá skutočnosť sama osebe spôsobuje nezákonnosť prvostupňového i napadnutého rozhodnutia a bráni tomu, aby rozhodnutie o skončení dočasného vyslania nadobudlo právoplatnosť.

Žalovaný správny orgán v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec preskúmajúc napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) na odvolacom pojednávaní nariadenom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Odvolací súd prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalobkyne (§ 250g ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246 ods. 1 vety prvej O.s.p.), ktorej právna zástupkyňa faxovým podaním zo dňa 13. októbra 2009 doplneným písomne dňa 14. októbra 2009 ospravedlnila svoju neúčast' a súhlasila s tým, aby odvolací súd pojednával v jej neprítomnosti.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych

orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

V zmysle citovaného ustanovenia treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Absencia tvrdenia žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu.

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania bolo rozhodnutie o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o skončení dočasného vyslania č. 2213/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 vydané vedúcim služobného úradu žalovaného ako odvolacím orgánom podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe dňa 16. januára 2007 pod č. 2369/2006-2000, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené prvostupňové rozhodnutie. Rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 2213/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 o skončení dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine, vo funkcii diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení ZÚ SR v Budapešti – v Maďarsku dňom 31. januára 2007 bolo odôvodnené poukazom na ustanovenia § 126, § 27 písm. l/ a § 35a zákona o štátnej službe.

Z obsahu predloženého spisu správneho orgánu vyplynulo, že žalobkyňa bola dočasne vyslaná na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine vo funkcii diplomatického zamestnanca na ZÚ SR v Budapešti – Maďarsko dňom 1. novembra 2004 do dátumu, ktorý bude uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania na základe rozhodnutia vedúcej služobného úradu žalovaného č. 2442/2004-004 zo dňa 11. októbra 2004.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že dňa 17. januára 2007 pod č. 92/2007-2000 vydal vedúci služobného úradu žalovaného rozhodnutie o predĺžení doby dočasného vyslania žalobkyne do 30. júna 2007 a následne dňa 30. marca rozhodnutie č. 748/2007-2000 o skončení dočasného vyslania dňom 30. júna 2007.

Vychádzajúc z tejto zistenej skutočnosti je zrejmé, že dočasné vyslanie žalobkyne aj po právoplatnom žalobou napadnutom rozhodnutí o jeho skončení dňom 31. januára 2007 pokračovalo na základe rozhodnutia o predĺžení doby dočasného vyslania žalobkyne do 30. júna 2007, ku ktorému dňu bolo následne rozhodnuté o skončení dočasného vyslania. Preskúmaným rozhodnutím o skončení dočasného vyslania zo dňa 27. októbra 2006 potvrdeným druhostupňovým rozhodnutím zo dňa 16. januára 2007 nebolo teda definitívnym spôsobom rozhodnuté o skončení dočasného vyslania, preto nemohlo dôjsť k ukráteniu žalobkyne na jej subjektívnych právach. Preskúmaným rozhodnutím nemohla byť teda žalobkyňa spôsobená žiadna ujma. Žalobkyňa sa mohla proti novému rozhodnutiu vo veci skončenia dočasného vyslania brániť novou žalobou a uplatniť v nej všetky pôvodné námietky, ba dokonca bola v postavení výhodnejšom, pretože nové rozhodnutie mohla napadnúť na súde i námietkami, ktoré proti pôvodnému rozhodnutiu boli už prekludované (§ 250b ods. 1 O.s.p.). Na základe tejto okolnosti odvolací súd konštatuje, že žalobkyňou nebolo preukázané splnenie základného predpokladu na to, aby mohlo dôjsť k vecnému prejednaniu žaloby. Z tohto dôvodu nebolo možné priznať úspech odvolacím námietkam žalobkyne, i keď sa nimi odvolací súd ďalej zaoberal.

Podľa § 35a ods. 1, 2, 3, 5 zákona o štátnej službe

(1) Štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom dočasne vyslať na vykonávanie štátnej služby do cudziny. Doba dočasného vyslania je spravidla tri roky.

(2) O dočasnom vyslaní rozhoduje vedúci úradu alebo vedúci úradu po dohode s vedúcim úradu, ktorým je ministerstvo zahraničných vecí, alebo s vedúcim zastupiteľského úradu. Rozhodnutie o dočasnom vyslaní sa štátnemu zamestnancovi oznámi písomne.

(3) O skončení, skrátaní alebo predĺžení dočasného vyslania rozhoduje vedúci úradu. Dočasné vyslanie skončí dňom, ktorý je uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania.

(5) Po skončení dočasného vyslania sa štátny zamestnanec zaradí do toho istého odboru štátnej služby služobného úradu, v ktorom vykonával štátnu službu pred dočasným vyslaním, ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak.

Podľa § 27 písm. l/ zákona o štátnej službe je dočasné vyslanie na vykonávanie štátnej služby do cudziny (ďalej len "dočasné vyslanie") zmenou štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe na konanie podľa odseku 1 (týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru) sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)), ak tento zákon neustanovuje inak.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa na rozhodovanie o skončení dočasného vyslania vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní v zmysle citovaného § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe, avšak odvolávanie sa žalobkyne na nedôslednú aplikáciu § 46 správneho poriadku žalovaným správnym orgánom ani odvolací súd

nepovažuje v tomto prípade za náležité, nakoľko zákon o štátnej službe v ustanovení § 35a nešpecifikuje predpoklady a podmienky, až za splnenia ktorých by bol vedúci úradu oprávnený rozhodnúť o skončení dočasného vyslania. Naopak, oprávnenie vedúceho úradu rozhodnúť o skončení dočasného vyslania podľa § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe nie je podmienené splnením akýchkoľvek zákonných podmienok, preto odvolací súd považuje za správny právny názor krajského súdu, že o skončení dočasného vyslania štátneho zamestnanca môže vedúci úradu rozhodnúť aj bez uvedenia dôvodu alebo z akéhokoľvek dôvodu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je postačujúce, ak správny orgán v takomto prípade uvedie v odôvodnení svojho rozhodnutia ustanovenia zákona, podľa ktorých postupoval, a rozhodnutie doručí štátnemu zamestnancovi. Takýto postup správneho orgánu považuje aj odvolací súd za súladný so zákonom o štátnej službe. Odvolacia námietka žalobkyne na nedostatok odôvodnenia správneho rozhodnutia preto neobstojí.

Rovnako odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobkyne ohľadne neurčitého časového ohraničenia trvania dočasného vyslania. Čas trvania dočasnej štátnej služby bol určený rozhodnutím o dočasnom vyslaní, na preskúmanie ktorého je určený osobitný postup, avšak žalobkyňa toto rozhodnutie zákonným spôsobom nenapadla a nepožiadala o jeho preskúmanie, čo však v tomto súdnom konaní už nie je možné. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s konštatovaním krajského súdu, že skončenie dočasného vyslania nie je viazané na uplynutie doby troch rokov, ale na rozhodnutie vedúceho služobného úradu o skončení dočasného vyslania a na deň uvedený v tomto rozhodnutí.

Za dôvodnú nepovažuje odvolací súd ani námietku žalobkyne, že krajský súd sa nesprávne vysporiadal s tým, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené do jej vlastných rúk, nakoľko sa nejednalo o takú vadu v postupe správneho orgánu, ktorá by mala za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia. Včas podaným odvolaním bolo preukázané, že s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu bola žalobkyňa oboznámená. Namietaným postupom ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola žalobkyňa ukrátená na svojich procesných právach.

Odvolací súd rovnako ako krajský súd nezistil ani porušenie zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného správneho orgánu. Postup správneho orgánu pri skončení dočasného vyslania uplatnený vo vzťahu k žalobkyňi nebol mimoriadny ani nezákonný a ani v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňou nebolo preukázané, že rovnaký postup nie je uplatňovaný voči iným štátnym zamestnancom na rovnakých postoch a v porovnateľných situáciách, a že ním žalobkyňu znevýhodnil voči iným zamestnancom.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu žalobkyne zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť iné posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná, a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobkyne žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 14. októbra 2009

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth